

විශ්වපිත් සන්දේශ් සුරියබණ්ඩාර

සන්නස වෙනුවෙන්ම ලියන ආදරණීය ම නවකතාව

12

කිවිවෙත් මං කැමතියි පොඩි වෙනසකටත් එක්ක තව ඊක දවසක් ගමේ ඉන්න..” සේනා “එහෙම වැඩ නං හොඳයි තමයි.. ඒත් සේනා කිවේ බොරුවක්ම නොවේ. ඉසුරුගේ කන්ඩායම නැහැ නේද? ගමට වෙලා සමාජ සේවය කර කර ඉන්න හං නර්සිං ඉගෙන ගත්තෙ මොකටද?”

මේනක ගේ මුහුණ ආදර වී යනු සේනා “නොකිවිට මහත්තයා මාත් ඕකම තමා දුටවා ය. ඔහු බලාපොරොත්තුවන්නට ඇත්තේ “හිතුවේ” තාත්තා කියන්නේ ඉවතට යන කී පමණින් පැනගෙන එන සේනා කෙනෙකු ආරය. තාත්තා මේ යන්නේ මේනකට ගෙන වන්නට ඇත. තමා ඒ තරම් ලාබ නැතිවීම සන්නට තැබිලි වෙලක් බා ගන්නට කොල්ලකු ගැන එක අතකින් ඈ ආඩම්බර විය. යොයා ගන්නටය.

“ඔයා කියන්නෙ මොනාද කියලා මං දන්නෙ නෑ සේනා.. ඔයා මොකක් හරි මිස්අන්ඩර්ස්ටැන්ඩින් එකක ඉන්නෙ” ඔහු කීවේ ය.

සේනාගේත් අකලංකගේත් කතාව

දොස්තර මේනක ගේ පැමිණීම තාත්තා පුදුමයට පත් කළේය. එවන් අමුත්තෙක් තාත්තා බලාපොරොත්තු නොවුණා බවක් පෙනුණි. එහෙත් ඒ බව නොඅඟවා සිටින්නට ඔහු සමත් විය.

“ඇයි සේනෙ කල්පනාවේ?” ඔහු ඇසුවේ ය “..මේනක තැනත් හොඳයි.. පඩිත් වැඩියි.. මං දන්න නැහැ කියා කරදරත් අඩුයි..”

“ගමට වෙලා කාලෙ නාස්ති කරන එක අපර- මේනක ගේ ඇවතුම් පැවතුම් තාත්තාගේ සිත ාදයක් නෙවෙයිද?” ඔහු ඊක වේලාවකට පසු ගෙන ඇති බව සේනාට පෙනෙයි. “අහංකාරකමක් නැති දොස්තර මහත්තයා” මේනක ඇසුවේ ය. සේනා හා සිතාසුණා ය.

“අපරාදයක්මත් නෙවෙයි.. අපරාදයක් වෙන්නෙ තේරුමක් නැතිව කාලය “සේනා.. ඊම ඔයාට කියන්න දෙයක් ගෙවෙනවනමිනෙ.. මං හිතමි හිටියෙ නෑ සර්..” මේනක කීවේ තාත්තා ඉවත්ව ගිය පසු තාත්තා නියැකවම කියනු ඇත.

“ලොකු දුටු වැඩ කරන තැන මොකක් හර කරදරයක් කියල මට තේරුණා මහත්තයා...” තාත්තා කීවේ මේනක සාලයේ වාඩි වූ පසුව ය “.. මං ඒත් දුටුගෙන් අහන්න ගියේ නැහැ”

“ මේව මේ ලොක්කන්ගෙ ලොකු කමට කරන වැඩ.... දැන් ඒ ගැන හිතන්න දෙයක් නැහැ තාත්තා.. සේනෙට ලබන සතියෙ ඉඳන් ආයෙම වැඩ පටන් ගන්න පුලුව.. මං ඒක කියන්නයි ආවේ..” මේනක කීවේ සේනා පුදුමයට පත් කරමින් ය. සේනා ගෙන ආ වතුර විදුරුව එක තුස්මට බිටි ඔහු ගිස් විදුරුව ආපසු සේනා අතටම දුන්නේ ය.

“ආයෙම වැඩ පටන් ගන්න... මිස්ටර් සිරිවර්ධන මට කතාකරලා කියන්නං කිව්වනෙ ආයෙ වැඩ පටන් ගන්නකොට..” සේනා කීවේ පුදුමය නිසා ය.

මේනක මදක් කල්පනා කරමින් සිටියේ ය.

“මෙහෙමයි සේනා.. මේක වෙතින් හොස- පිටිල් එකක්.. මට ගොඩක් කනෙක්නෙස් තියෙන තැනක්.. ඇත්තටම මේක කලින් එකට වඩා හොඳ තැනක්.. එයාල කැමතියි ඔයාට රස්සාව දෙන්න” ඔහු කීවේ ය.

මේනක මේ හැටි තමා ගැන වදවෙන්නේ ඇයිඇයි සේනා සිතුවා ය. එය ඇගේ සතුටට හේතු නොවී ය. අනෙක් අතින් තමා සේවය කරමින් සිටි රෝහල වෙනුවට වෙනත් රෝහලකට යන්නට සේනාගේ සිතේ කැමැත්තක් නොවී ය. ඇය කල්පනා කරමින් සිටියේ එහිසා ය.

“අනේ සර් මං ගැන මහත්තියවෙන එක ගැන කොහොම සිතුවා කරන්නද කියල මට තේරෙන්නෙ නැහැ... ඒ වුණාට සර් ඇත්තම

මේ හිටපු සිංහට අපි තරුණ සම්පියෙත් ගමේ ගිය පසුවය “.. මගේ හිතේ ලොකු ගිල්ලියක් වැඩ ගොඩක් කලා.. ඒ වැඩ වලින් හිතට ඇනෙන්නෙ පුදුම සතුටක්”

විය පසුවය “.. මගේ හිතේ ලොකු ගිල්ලියක් තියෙනවා.. මං තමයි ඉල්ලුවේ අකලංක බලා ගන්න ඔයාව දාන්නයි කියල .. මගේ